« Fortsetter fra forrige side

søvn. På festen føler ikke Helge seg noe pigg og bestemmer seg for å gå etter to pils. Han tenker at det er influensa og at han bare trenger å hvile litt. Det ender med at han blir sittende i en stol i fire og en halv måned.

– Jeg fikk panikkangst, klarte ikke å gjøre noen ting. Til og med å handle inn Non Stop til en kake som kona skulle lage, klarte jeg ikke. Jeg følte meg ikke så mandig da.

Fru Ella Karin ville ikke høre snakk om at Helge skulle reise for å få behandling på Modum Bad på Vikersund. Og takket være henne og en terapeut i kommunen kom han seg på bena igjen.

– Jeg fikk god kontakt med terapeuten, og han ble redningen. I dag er han en god venn. Jeg lærte av ham å bli ferdig med ting fra fortiden, plassere det i en «skuff» og la det bli liggende der. Legene sa til meg at det som hjalp meg, var at jeg var sterk og hadde ressurser til å komme meg igjennom dette.

Egen klubb. Det tok ett år, og det var da kona foreslo at Helge kunne starte sin egen bokseklubb. Slik gikk det, og klubben hans deltok kort tid etterpå i junior-NM i 1997. Etter hvert ble Helge juniorlandslagstrener i Norges Bokseforbund, men etter 11 måneder fikk han sparken fordi han var for kontroversiell. I fjor ble han kritisert for å lære småbarn proffboksing.

Helge gjør ikke noe av å være ute i hardt vær. Han føler seg først og fremst privilegert fordi de unge har lyst til å bruke kveldene i bokseklubben hans. Et par kvelder i uken trener dessuten mosjonister boksing, så i løpet av en uke er det innom omtrent 65 barn, ungdom og voksne i alderen 7 til 50 år.

Proffbokser Andreas trener ofte med de andre ungdommene.

– Jeg er vokst opp med en storebror og begynte å bokse fordi jeg skulle ta igjen når han ertet meg.

Han er godt fornøyd med treneren sin.

– Helge har gitt meg god opplæring. Han er nok noe for seg selv, han ligner kanskje litt på Nils Arne Eggen.

Det smeller igjen. I 2004 blir det igjen tøft for Helge. Han får hjertetrøbbel.

– Jeg var 1,2 millimeter fra å havne rett ned i evigheten, og i ett og et halvt år etterpå hadde jeg dødsangst. Den første tiden tok jeg høyde for at jeg kom til å bli dårlig. Det var tøffe dager, men jeg fikk god hjelp av fastlegen min og kom meg igjennom.

Helge la om og sluttet å røyke, men ville ikke gi slipp på boksingen. Året etter hjertetrøbbelet begynte han med proffboksing. Mens Andreas dro til Cuba for å studere og bokse, begynte Helge å trene proffboksing med et annet boksetalent, Nikita Dubunin. Flyktningegutten Nikita fra Usbekistan kom til Melhus i 2002, og var yngste proffbokser i Norge da han debuterte som 19-åring. Etter åtte proffkamper ga han seg. Men ikke Helge.

– Boksing er livet mitt, og det vet kona også, fastslår Helge.

Ella Karin kan bekrefte. Hun har stukket innom bokseklubben denne kvelden.

– Boksing er fascinerende. Det er en kunst, og ikke minst spennende.

Hun innrømmer at boksingen har gått ut over familielivet.

– I alle år har Helge hatt dårlig samvittighet for døtrene fordi han har brukt så mye tid på bokseklubben, men den er egentlig en del av familien. Både jentene og jeg har trent her.

Helge viser frem en ringperm med utklipp av alt som er skrevet om ham og klubben. En av artiklene handler om Helge som pizzabaker.

– Så det stemmer ikke helt at du aldri lager mat?

Helge bare smiler.

– Det passer ikke helt inn i imaget hans, ler Ella.

eldrid.oftestad@aftenposten.no

Ti år gamle Albert Dahl er et av de største boksetalentene Helge har sett.

Tre gutter med proffbokserdrømmer: Ronny Langlete, Edgard Dahl og Odin Iversen, som er syv år og bokseklubbens yngste medlem.

Kona Ella Karin foreslo at Helge skulle starte sin egen bokseklubb.